

BÙI VIỆT PHƯƠNG

Xuân Tây Bắc!

Ai cúi mặt,

Cho nước sông xanh ngăn ngắt
Hoa chuối tàn binh đốt đuốc ngẩng đầu
Người tự giấu mình kĩ như mỗi lửa
Chạm mặt nhen lên những cái gậy đầu.

Lời hứa sợ chim muông nhật được
Vùi đất nâu sinh cụm, sinh bầy
Cái lạnh thức, cả miền Tây Bắc ngủ
Hoa mận, hoa đào về trong chiêm bao.

Gió đoàn kiếm, cò rừng mình cò rập
Thác trắng tung bồm, nồm nớp cả miền lau,
Đỉnh núi của then, ngàn đầu của noong
Câu Khắp dẹt chẵn, phà
Thấy nhớ phải tìm nhau.

Ai mài dao, mũi lòng đá núi
Cứ phát lối về cho xuân sớm chiêm ta,
Người ấy đợi, cây lim giữ đất
Người ấy mong, cây nghiêng dựng nhà.

Ai ngồi lại đêm nay cùng Tây Bắc
Để sớm mai ám khói bếp trong lòng
Người thật như gai, lời mời không có nọc
Gánh ngược, hện thể lên với nhau không?

QUANG HƯNG

Hương Ba Vì

Ai đó trên đỉnh mây trắng
Bước đi mở áo chiều vàng
Người lặng ngắm như đang quỳ xuống...

Đồi xanh hình voi tụ về chân núi
Gió mạnh như chim bay về tổ lớn
Sông Tích uốn giải mũ mềm
Hắt sáng những ánh mắt ẩn hiện.

Nơi này nghìn năm vỡ trời nắng chói
Nơi này vạn năm tầng không biếc xanh
Phả vào lớp lớp mặt đá rỗ
Xếp lên nhau gân guốc những đời người.

Người lên đây như đang ngược nguồn
Bước vào rừng thên thang hoang thú
Trôi đi tan loãng như sương khói
Nghe gọi tên mình trong tiếng chim.

Người tìm vào làng mạc
Tường quen như đã ở khi nào
Thấy mình quang gánh đi gặt lúa
Guồng chân rước kiệu trong hội lễ.

Và lặng lặng nghe mình hát chèo
Dưới vòm trời rung vang tiếng trống...